

Conversant amb...

JOAN ABELLÓ I PRAT

Els 70 anys d'en Joan Abelló han estat festejats de forma extraordinària: l'exposició a Can Mulà, les paraules del regidor de Cultura en oferir el llibret que recull les fotografies a tot color de les obres presentades són bona mostra de les distincions rebudes -i merescudes!- pel nostre pintor que té, en vida, una plaça i un col·legi al seu nom.

-Sincerament, Joan: en la doble versió que apuntaves en l'acte organitzat a La Marineta (Carrer de Lluís Duran, o edifici de nova planta pels voltants de Can Borrell) hi ha alguna cosa més que paraules i bones intencions?

-Sí. De bones intencions n'hi ha. Està a mans de l'Ajuntament estudiar les dues possibilitats: la casa del carrer Lluís Duran, fent-hi algunes modificacions (afegir la casa del costat, situar les altures i refer la façana) permetria guanyar un altre pis i tenir la Casa-Museu on vaig néixer. L'altra solució, si s'agafés el triangle -església romànica, casa gòtica i "pi nano"- podria contenir el Centre Cultural d'Art del Vallès, amb l'edifici-Museu, l'Escola de Música i Belles Arts, on l'edifici restaurat de Can Borrell fóra el

punt de informació tècnica del complex. Salvaríem així aquest racó del Vallès de fàbriques, males olors i materialisme que ens ha inundat fins ara, amb un troç d'ànima que penso mereixen els que encara cultivem i creiem en l'esperit.

-Això que "pimes" és molt engrescador Joan, però des del 1959, en la conferència "Mollet en deute" suara convertida en llibre i a "La Vanguardia" i "El Correo Catalán" dels ans 60 i 70 jo vint avisant de la conveniència de no deixar escapar aquest Museu extraordinari. Des de llavors s'han anat succeint els Ajuntaments però tan difícil és el que tu voldries per Mollet que en més de trenta anys s'hagi avançat tan poc?

-Es difícil perquè avui s'emmena la gent per camins que no són els de la sensibilitat sinó del "motor" i la tele, que s'han passat... Per això es busca allò més fàcil, la superficialitat, la frivolitat, el "pónselo-póntelo", la sida, l'avortament, les violacions o la violència. Del veritable amor, del sentit de la vida ni se'n parla. I és clar: parlar de regalar quan tothom pregunta "Què em donaran?" és inconcebible. Però encara queda un romàntic disposat a

pagar 7 milions pel quadre d'en Mir (Interior de l'església de Mollet el 1914) i de regalar l'escultura de l'arlequí.

A nivell supramunicipal, han visitat el teu Museu la Diputació, la Generalitat, i fins el ministre de Cultura -molletà i nat a la mateixa casa on tu vas néixer- sembla que t'haurien d'ajudar. Què ha passat en aquests casos?

-Que està parat. Ja penso visitar, a Madrid, el Ministeri de cultura però, si no venen ells, sovint et topes amb un mur... Una de les solucions fóra agafar una cinquantena de quadres i posar-los al Patrimoni Artístic Nacional. Llavors l'Estat es converteix en protector, i pots demanar diners per fer coses, amb aquesta pignoració. Però els quadres ja no són "teus". Els tens "en dipòsit". I jo voldria que allò que dono estés lliure de tot gravamen.

La Generalitat volia arreglar-ho d'una altra manera: els meus

Picassos, al Museu Picasso de Barcelona. La indumentària, al Museu Rocamora. Els Hugué, Mir etc. al Museu d'Art Modern... I a Mollet, sols una mostra visitable. Encara que les aportacions a altres museus fos etimològica com "procedeix de la Col·lecció Abelló", no podia acceptar-ho. Em comprens?

-Sí. I en aquest cas, t'he sentit parlar del Japó, d'Andorra, fins de Martorelles. No et tempta cap d'aquestes possibilitats?

-Sí, però he arribat a una fita, els 70 anys, més que de pintar, m'he de preocupar des d'ara, del Museu, i com ho deixaré. Als 75 o abans, em caldrà fer testament i com que tot té un límit, si hi arribo avorrit de tantes temptatives, sentint-ho molt ho donaré al Govern i que no vinguin llavors amb crítiques o lamentacions.

Ara, tinc contactes amb Suïssa. A França, faig una exposició i ve a veure-la el ministre

de Cultura, i tinc allà una distinció per la qual se'm farà una exposició-homenatge, quan mori... Fa temps, parlàvem amb Andorra. A Martorelles, en el pregó de les festes d'enguany vaig dir que si s'ho plantejaven, a Carrença podria haver-hi un anexe del Museu. Però la meva il·lusió és Mollet. Per això he conservat engrandir aquesta casa.

-Deia l'Ibàñez Escofet en el seu llibre ("La memoria es un gran comentario") que a partir dels 70 poca cosa pot fer-se. Ja saps que te'n desitjo molts més de vida i creativitat, però recordo ara un "Museu del Cargol" a Vilassar de Dalt, reunit per un home que hi dedicà tota la seva vida i que avui ensenyen i comenten les seves filles. Si la idea del Museu públic no prosperés a temps, t'imagines les teves filles i la muller fent una tasca semblant en aquesta Casa-Museu que tens ara?

-Les filles -i els gendres- ja tenen una vida

pròpia. En quant a la muller, sí, sempre que hi hagués una contrapartida: un vitalici pel qual pogués viure dignament. Altrament podrien dir amb tota raó que devia haver pensat abans en la família, i no deixar-los sense res.

-Resumint, diria que la dècada dels 90 serà decisiva per l'aconseguint de les teves il·lusions. Voldria que la nostra conversa d'avui fos bàsicament, un toc d'atenció davant el perill que, després de 30 o 40 anys de parlar-ne el Museu Abelló de Mollet, en lloc de ser una mostra de la cultura de la nostra ciutat, avui mil·lenària, capaç d'atreure visitants de tot arreu, de donar-nos renom universal, acabés convertint-se en el "sueño de la noche de verano". Vols afegir-hi alguna cosa més?

-Podria dir-te que encara tinc la sort de conservar unes certes "agalles". Una prova la tens que, pensant en aquest Mil·lenari, estic acabant aquest quadre que reflexa un dia trist de la nostra història: aquell dissabte, 8 de gener de 1938, en què a les 6 del vespre uns avions deixaven caure bombes als "Quatre cantons", produint la mort de 15 persones i ferides a 17 més.

Em miro aquest gran quadre i hi veig reflexat exactament el pànic de la gent, fugint en totes direccions.

I em torna a la memòria aquell moment dramàtic en què baixava les escales de casa meua, i vaig córrer fins a estirar-me al camp de Can Dragó...

JOAN ALIGUER

Pianos MAYOLAS

Per liquidació

VENDA DE
PIANOS en
bon estat des de
30.000 pts.

Roger de Llúria, 30. Tels. 593 24 42-593 10 71
MOLLET DEL VALLÈS

CERTIFICADOS
MEDICOS

Conducir - Armas - Ordinarios

CENTRO
DE REVISIONES MEDICAS MOLLET

Jaime I, 119 1.º

Tel. 570 05 88

ESPECIAL
JOVENES
Pruebas
Book
publicitarias

Coma d'Urgell, 100
Tel. 570 39 20

MARMOLES, GRANITOS Y PIEDRAS
MÁRMOL ESSOLÉ^{MS} SA

OFICINA JAIME I, 144
TALLER: PORTUGAL, 87
TELEFONO 570 58 48
08100 MOLLET DEL VALLÈS
(Barcelona)